

Ahojte dospěláci,

tak mě tady zase máte! :-) Ano, vím, dal jsem si trošku na čas, ale jsem tady a to je hlavní. Dostaly se ke mně i informace od některých z vás, že jste se po mých Pozdravech již ptali. Děkuji vám za zájem. I proto jsem poprosil taťku, aby vám napsal to, jak jsem se za ten poslední měsíc měl.

Začnu ale od konce. Dneska jsem byl na kontrole u pana kyčlologa. Vše je v pořádku a další kontrola zase za 2 měsíce.

Když už jsem u těch kontrol, tak 13. září jsem zase byl u pana miminkologa. Naměřili mi tam 60,5 cm a navážili 5,95 kg. Řeknu vám, že hlavně ten druhý údaj mne docela překvapil. Čekal jsem – a můj apetýt mě v tom podporoval – že budu daleko za 6kilovou hranicí. A ono nic. Pan doktor byl ale spokojen, říkal, že předtím jsem přibýval docela skokově, takže to je v pořádku a já se uklidnil taky. Přikrmovat mě ale mamka zatím prý nemusí, až za pár týdnů. Já tedy nevím, proč bych měl baštit něco jiného než mámino mlíčko. Stačí už, že do mě v těch vedrech narvali ten hnusný fenyklový čaj. Pil jsem ho, to je pravda, ale bylo mi vedro a taky jsem chtěl rodičům udělat radost. Ale mlíčka se nevzdám! Jo, a dostal jsem injekci. Prý aby se do mě nedaly určité breberky či co.

Nyní přejdou k obrázkům. Jednak se na ně těšíte, že? ;-) A jednak se při jejich vyprávění taky dozvíte, jak jsem se za poslední dobu měl.

Nejprve se ještě vrátím do konce srpna. 28. bylo ještě vedro a když jsem chtěl „jít“ ven na vzduch, vyrobila mi mamka takovou látkovou věc na hlavu, abych si od sluníčka nepřipálil kokůsek. Jak jsem v tom vypadal můžete vidět na prvním obrázku. Říkali mi pak Mustafa Ibrahim. Jak už to letos v létě chodilo, mám na mysli ty přechody ze dne na den mezi létem a podzimem, tak o pár dní později, konkrétně 31., jsem chtěl „jít“ zase na zahradu, ale jelikož venku už vypukl podzim, tak mě museli navléct, abych nezmrzl. Na můj nemrznoucí obleček se můžete podívat na druhém snímku. Pracovně mu říkám „Sněhulák“. Je až neuvěřitelné, že rozdíl mezi oběma snímky jsou pouhé 3 dny!

Už jsem se asi zmiňoval, že dost slintám. Nevím proč. Prostě mě svrbí ty dvě podlouhlé proti sobě v ústech umístěné měkké věci, co s nima chytám dudlíka, mámina dudlíka a svoje prsty, aby mi nevyklouzly z pusinky. Když se s nima zakousnu do deky, do polštáře nebo plyšové hračky, hned je mi líp. Dělá mi to dobře. Proč se mi v tlamičce při tom tvoří ty mokré bublinky, to fakt nechápu. Proč to tady zmiňuju: Od strejdy Michala jsem dostal takové kousátko. Má se to vychladit v lednici a pak se to dává do tlamičky a příjemně to chladí. Je to takový věnec s několika měkkými boulemi dokola. Jak vypadá, vidíte na následujícím obrázku. Když jsem se do toho pustil, ojel jsem ten věnec celý dokola a opravdu to příjemně chladilo. Pak jsem se ale naštvál a začal se vztekat, protože – představte si to – ono z toho nic neteklo! Jaksi mi pozapomněli říct, že je to jen k žužlání a mlíčko z toho fakt nedostanu.

Jednou si ze mě mamka udělala srandu a ten věneček mi posadila na hlavu. Musíte uznat, že mi to docela sluší, co? :-) Potíž ovšem byla v tom, že já si jej neuměl sundat. Tedy ne že bych si tam nedosáhl, ale já ty dvě věci, co jim říkáte ruce, pořád ještě nějak neumím ovládat. Lepším se, to se musím pochlubit, bušit do věcí zavěšených nade mnou už umím, sem tam po něčem chňapnu, ale sundat si z hlavy tu věc, to se mi nák nepodařilo...

A ještě jeden důkaz, že si snažím narvat do tlamičky vše, co se kolem mě namane, je na tomto snímku z mé pražské postýlky. Jen připomínám, že ty věci, nad kterými takto zvítězím, taky patřičně zvlhčím... Tentokrát to odneslo štěrchátko s medvídkem.

15. září se na mě přijeli podívat Klučovští a přijel s nimi i můj bratránek Milánek. Vydali jsme se všichni na procházku do nedaleké pizzerie – už jsem tam štamgastem – a kus cesty můj monopost řídil Mildík.

Pizzu jsem si ještě nedal, lépe řečeno ne přímo: mamka si nějakou dala a já ji ještě hned na místě otestoval. No, nebyla špatná.

O tetě Květě jsem vám psal minule. Sice jste ji neviděli, ale měli jste možnost vidět to, jak jsem se chechtal, když jsme si spolu povídali. No a tahle teta je výtvarnice. No a tak vytváří. A taky vytvořila sochu jedné paní, co bydlí po kostelech a jmenuje se Marie. A ta nás pozvala, tedy ne Marie, ale teta Květa, na vysvěcení kapličky se jménem téhle tety – tedy Marie, ne Květy.

Protože bylo hezky, ač už prakticky podzim (21. 9.), tak jsme si i s tetou Ivou a tetou Aishou udělali výlet. Bylo to ve Vrchlabí. Když jsme došli ke kapličce, tak tam pak před ní mluvil několik pánů. A taky teta Květa. Potom se tam taky objevil pán v bílém mundúru. Četl něco z knížky. Pak vzal do ruky něco jako štěrchátko, ale byla v tom voda a začal tím cákat po stěně té kapličky kolem jejího vchodu. A taky pošplíchal tu modrou sošku tety Marie, co jí vytvářela výtvarnice Květa.

Tatka říkal, že má ten bílý pán jasný polský přízvuk, ale češtinu prý slušnou. A že tu práci prý Češi nechtějí moc dělat, a tak k nám na to dovážejí Poláky. Já tedy nevím, co Čechům na té práci vadí. Mě by třeba po barácích cákat vodou bavilo.

Co mě ale moc nebavilo, byly ty proslovy. Chvíli jsem poslouchal, ale pak jsem do toho začal projevovat své názory, a tak mamka se mnou začala chodit, abych se prý zabavil něčím jiným. Byl jsem u ní totiž v chodítku. Ostatně svůj názor na můj postoj k proslovům si můžete udělat sami, když si prohlédnete můj výraz na následujícím obrázku.

Tak snad jsem na nic důležitého nezapomněl a taťka vám to sepsal tak, jak jsem mu říkal. Doufám, že další Pozdrav nebude trvat přes měsíc. Ale neslibuju, abych nebyl považován za nějakou malou kojeneckou slibotechničku.

Mějte se všichni přímově, dávejte na sebe pozor a bacha na breberky! Teď na podzim jich prý lítá ve vzduchu hodně.

Váš Matýsek